πιστρέφει εἰς Πρέδιαν; Ὄχι... διότι ἀντὶ νὰ εἰςέλθῃ εἰς τὸ χωρίον, διέρχεται αὐτὸ μακρόθεν καὶ τρέχει, τρέχει, ὡς ἀστραπή, πρὸς τὴν ἄγουσαν εἰς τὸ χωρίον Πουέρτο! Καὶ ἐν τοιαύτῃ ὁρμητικῇ ταχύτητι, ὁ μανδύας τοῦ Ρομέρου ἁπλοῦται ὡς σημαία, τὰ πλευρὰ τοῦ *Πελιέκου* αἱμοστάζουσιν, ἀμυσσόμενα ὑπὸ τῶν ἐγκεντρίδων αὐτοῦ, καὶ ἡ *Ἄρσα* μόλις δύναται νὰ προφθάσῃ τὸ εὐγενὲς ζῶον... διότι ὁ Ρομέρος, προσηλωμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπί τινος λευκῆς οἰκίας, ἥτις ὀλίγον κατ' ὀλίγον καθίστατο ὁρατή, θὰ ἔδιδεν ἴσως τὴν *Ἄρσαν* καὶ τὸν *Πελιέκον* καὶ αὐτὸν ἔτι τὸν γέροντα ὑπηρέτην του, ὅπως δυνηθῇ νὰ φθάσῃ ταχύτερον τὴν οἰκίαν ἐκείνην.

Ἡ οἰκία αὕτη ἦτο τοῦ δὸν Βαλταζάρ, τοῦ διασημοτέρου ταυρομάχου τῆς Ἱσπανίας, ὅστις, φονεύσας ποτὲ διὰ τοῦ ξίφους του ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἑπτὰ ταύρους ἐντὸς τοῦ ἱππροδρομίου, ἔλαβε παρὰ τῆς βασιλίσσης ὡς δῶρον χρυσῆν τινα ἄλυσον, ζυγίζουσαν ἑκατὸν *δουβλόνια*, καὶ ὅστις δι' ἑνὸς βλέμματος ἠννόει τήν τε ἡλικίαν καὶ τὴν δύναμιν ἑνὸς ταύρου, καί, ἐκ τῶν κεράτων αὐτοῦ, ἂν κατήγετο ἐκ τῆς Καστιλλίας ἢ ἐκ τῆς Ἀραγωνίας. Ἀλλ' ἵνα ἔλθῃ ὁ Ρομέρος εἰς Πουέρτον, ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ ὅτι ὁ δὸν Βαλταζὰρ εἶχε μεταβῇ τὴν πρωΐαν ἐκείνην εἰς Σεβίλλην, ὅπως παρευρεθῇ εἰς τὴν ἀναγγελθεῖσαν διὰ τὴν ἐπαύριον ταυρομαχίαν καὶ ὅτι, ἀφοῦ ἠκόνισε τὴν μακρὰν καὶ αἰχμηρὰν σπάθην του, εἶχε κοιμηθῇ, ὀνειρευθεὶς στεφάνους καὶ δάφνας...

Δ'

Αἴφνης ὁ Ρομέρος ἐσταμάτησε καί, θωπεύσας τὸν ἵππον του, ἔνευσε πρὸς τὸν κύνα, ὅστις εἶχε συςπειρωθῇ πρός τινα μικρὰν θύραν, τῆς ὁποίας αὐτὸς εἶχε τὴν κλεῖδα... Ἀλλ' ἵνα ἔχῃ αὐτὸς τὴν κλεῖδα τῆς θύρας ἐκείνης, ἔπρεπε νὰ ἦνε πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος φίλος τοῦ δὸν Βαλταζάρ... διότι ἡ θύρα ἐκείνη ὡδήγει μὲν εἰς τὸν κῆπον τῆς οἰκίας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ δωμάτια τῆς *σενόρας* Μείνας, συζύγου τοῦ δὸν Βαλταζάρ, ἣν ἠγάπα ἀπὸ καρδίας καὶ τὴν ὁποίαν ἐθεώρει ὡς πολύτιμον ἀδάμαντα.

Ὁποία βαθυτάτη σιγή! Ὁ Ρομέρος ἔφθασε πλησίον τῆς θύρας τῶν δωματίων τῆς Μείνας, ἀφοῦ διῆλθε μακρόν τινα διάδρομον, κρατῶν τὴν ἀναπνοήν του! Ὁποία σιγή! Δὲν ἠκούοντο εἰ μὴ οἱ σφοδροὶ καὶ ἀλλεπάλληλοι παλμοὶ τῆς καρδίας του... καὶ ὅμως ἡ κατηραμένη θύρα ἐστράφη περὶ τοὺς στρόφιγγάς της... Αἴφνης ἐκράτησε τὴν ἀναπνοήν του, διότι εὑρέθη ἀπέναντι κοιμωμένης τινὸς γραίας, τὴν ὁποίαν ἐνόμισεν ὅτι ἀφύπνισεν... Ἀλλ' ὄχι· ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος· ὁ δὸν Βαλταζὰρ εὑρίσκεται εἰς Σεβίλλην... καὶ ἡ γραῖα ἐξακολουθεῖ κοιμωμένη... Προχωρεῖ ἀκροποδητὶ καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μετὰ τῆς προφυλάξεως ἐκείνης, ἥτις μόνον εἰς τοὺς κλέπτας καὶ τοὺς ἐραστὰς εἶνε κοινή... καὶ διέρχεται ἀπαρατήρητος.

Ἅπαξ διελθὼν τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, ὁ Ρομέρος ἤγειρε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανόν, ὡσεὶ εὐχαριστῶν τὸν Θεὸν ὅτι ἐπέτρεψεν αὐτῷ νὰ διέλθῃ μίαν εὐτυχῆ νύκτα μετὰ τῆς Μείνας· ἐνόμιζεν ὅτι τοιαύτη νὺξ ἦτο ἡ εὐδαιμονεστέρα τοῦ βίου του, ὅτι μετὰ τοιαύτην εὐτυχίαν, ὤφειλε νὰ ἀποθάνῃ... καὶ ὅτι τοσαύτη μαγεία θὰ τὸν ἐφόνευε... Καὶ ἡ ἰδέα αὕτη, ἰσχυροτέρα τῆς κρίσεως, ἰσχυροτέρα τῆς πειθοῦς... ἦτο ἀλήθης προαίσθησις.

Ὁ Ρομέρος ἦτο αἰσθηματίας καὶ εἶχε συνδέσει ἐπὶ ζωῆς του πολλὰς σχέσεις· ἀλλὰ πρῶτον τότε εἶχεν ἀληθῶς ἐρασθῆ. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν εἶχον διαταράξει τὴν γαλήνην τῆς καρδίας του τὰ ἄγρια καὶ ὁρμητικὰ κύματα τῆς δυςτυχίας. Ἀλλ' ὅτε διέκρινε τὴν Μείναν κοιμωμένην καὶ εἶδε τὸ ὠχρὸν καὶ ὡραῖον πρόςωπόν της... ὦ! ἠσθάνθη πάραυτα ἑαυτὸν καταβεβλημένον ὑπὸ σπαραξικαρδίου καὶ ἀνεξηγήτου λύπης καὶ δάκρυα θερμὰ ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του· εἰς τοιαύτην ἐνεξήγητον ἔκστασιν εὑρισκόμενος, σκληρὰν ἅμα καὶ παρήγορον, ὁ Ρομέρος ἠννόησε πάραυτα ὅτι εἰς πᾶν ἀληθὲς αἴσθημα ὑπάρχουσι πικραὶ συγκινήσεις, ἰδέαι ἀπαίσιαι ἀβεβαιότητος καὶ ἀπέλπιδος εὐτυχίας, ἰδέαι, ἐπιφέρουσαι ἐνίοτε τὸν θάνατον, καὶ τοῦτο, διότι ἴσως ἡ εὐτυχία, οὖσα τὸ τέρμα, εἰς ὃ βυθίζομεν τὴν ὕπαρξίν μας, ἀπορροφᾷ πᾶσαν ἰδέαν μας καί μας ρίπτει εἰς τὸ χάος...

Αἱ ἀπαίσιαι καὶ θλιβεραὶ αὗται ἰδέαι διῆλθον, ὡς ἀστραπή, ἐκ τοῦ νοὸς τοῦ Ρομέρου. Αἴφνης συνῆλθεν εἰς ἑαυτὸν καί, ὅπως ὁ ἀφυπνιζόμενος ὑπὸ μαγευτικοῦ ὀνείρου ἀδυνατεῖ νὰ πιστεύσῃ ἔτι ὅτι εἶνε ἔξυπνος, οὕτω καὶ ὁ Ρομέρος, βλέπων ἑαυτὸν πλησίον τῆς Μείνας, δὲν ἐδύνατο νὰ πιστεύσῃ τοσαύτην εὐτυχίαν.

— Ὦ! ἔλεγε καθ' ἑαυτόν... Ὦ! νὰ τὴν βλέπω ἐδῶ... κοιμωμένην καὶ στηρίζουσαν τὴν ὡραίαν κεφαλήν της ἐπὶ τοῦ ἀλαβαστρίνου βραχιονός της! Νὰ δύναμαι νὰ σπασθῶ τὰ ὡραῖα καὶ παμμέλανα βλέφαρά της καὶ τὰς ροδόχρους καὶ τρυφερὰς παρειάς της! Νὰ δύναμαι νὰ θωπεύσω τὰ παλλεύκα καὶ ἤδη γυμνὰ στήθη της καὶ νὰ αἰσθανθῶ τὴν αὔραν τῶν ροδίνων χειλέων της!... καὶ νὰ μὴ τολμῶ!...

»Καὶ ἐν τούτοις πᾶν ὅ,τι βλέπω, θὰ ἦνε ἐντὸς ὀλίγου ἰδικόν μου! Αὐτή, ἡ τοσοῦτον παρὰ τοῦ κόσμου ἐκθειαζομένη, τὴν ὁποίαν ἤδη δὲν τολμῶ νὰ ἐγγίσω αὐτή, ἡ ἀποκρυπτουσα ἀπὸ τὰ αὐθάδη τοῦ κόσμου βλέμματα τὰς ὡραίας ὠλένας της καὶ τοὺς γραφικοὺς βραχίονάς της· αὐτή, ἡ ἐνώπιον τοῦ κόσμου ἀποτείνουσα εἰς ἐμὲ λέξεις ψυχρὰς καὶ μονοσυλλάβους... αὐτή μετ' ὀλίγον θὰ ποτείνῃ εἰς ἐμὲ λέξεις πλήρεις ἔρωτος καὶ τρυφερᾶς ἀγάπης. Θὰ ἑνώσῃ τὰ χείλη της μετὰ τῶν χειλέων μου καὶ ἡ χεὶρ της θὰ θωπεύσῃ τὴν κόμην μου. Αὐτή, ἧς τινος αἱ καλλόναι μ' ἐγοήτευσαν, ἐντὸς ὀλίγου θὰ μ' εἴπῃ: «Εἶμαι ἰδική σου... ἀνήκω εἰς σὲ καὶ μόνον, ὦ πολυπόθητε ἐραστά μου· εἰς σὲ καὶ μόνον ἡ καρδία μου δωρεῖται τὰ θέλγητρά μου... διότι τώρα ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ τὴν εὐτυχίαν μου, τοὐτέστιν ὅτι εἶμαι ὡραία...»

Καὶ ἔλαβε λυχνίαν, φωτίζουσαν εἰκόνα τινὰ τῆς Παναγίας καὶ ἐπλησίασεν αὐτὴν εἰς τὸ πρόσωπον τῆς κοιμωμένης Μείνας. Ἀλλ' αἴφνης ἐναπέθηκεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης καί, κλίνας εἰς τὸ οὖς τῆς ἐρωμένης του,

— Ἄγγελέ μου, τῇ λέγει χαμηλοφώνως, εἶμαι ἐγώ... μὴ φοβοῦ.

Τὰ χείλη τῆς νεαρᾶς γυναικὸς διεστάλησαν καὶ ἐψιθύρισαν

— Ρομέρε μου... ἄγγελέ μου...

Καὶ τὰ δάκρυά της, μιγέντα μὲ τὰ τοῦ Ρομέρου, ἔπνιγον τὴν φωνήν της... Ὁ μὲν παρεκάλει, ἡ δὲ ἠρνεῖτο. Ἀλλὰ τοσοῦτον πάθος ἐνυπῆρχεν ἐν τῇ ἀρνήσει της, ὥςτε ὁ Ρομέρος καθίστατο ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἐξ ἔρωτος καί, θλίβων αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του:

— Ὦ! ἄγγελέ μου, τῇ ἔλεγε, μόνον τὸν ἔρωτά σου θέλω... βλέπεις! ἀγαπῶ μᾶλλον ἓν βλέμμα σου γλυκὺ ἢ μυρία ἀκούσια φιλήματά σου... δὲν ζητῶ τι παρὰ σοῦ... εἰμὴ μόνον τὸν ἔρωτά σου... εἰς αὐτὸν θ' ἀφιερώσω τὴν ζωήν μου, τὰς ἐλπίδας μου, τοὺς πόθους μου! Ἄγγελε τῆς ζωῆς μου, δὲν ζητῶ ἄλλο τι παρὰ σοῦ... εἰμὴ μόνον νὰ σε λατρεύω, ἀγάπη μου!

Συγκινηθεῖσα εἰς τοὺς λόγους του, ἡ Μείνα τῷ λέγει:

— Θέλεις λοιπὸν ν' ἀποθάνω; ἢ θέλεις νὰ παραφρονήσω;... εἰπέ... τί θέλεις;... θέλεις νὰ παραφρονήσω;... Ἀ!... ναί... θὰ ἴδῃς πόσον σὲ ἀγαπῶ...

Καὶ τὰ χείλη της, ὡς ἐξ ἐνστίκτου, προςεκολλήθησαν εἰς τὰ χείλη τοῦ Ρομέρου... καὶ οἱ βραχίονές της περιέβαλον τὴν κεφαλήν του καὶ ἀπέθεσαν αὐτὴν εἰς τὸ μέρος τῆς καρδίας της, ἥτις ἔκαιεν ἐξ ἔρωτος... διότι ἠγάπα ἐμμανῶς τὸν Ρομέρον ἡ Μείνα... Καὶ ἔπειτα;... ἔπειτα μόλις ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ εἴπῃ:

— Καὶ ἡ Παναγία, Ρομέρε μου;... μᾶς εἶδεν ἆρά γε;... Ἀ! ὄχι· ἦτο κεκαλυμμένη διὰ τοῦ παραπετάσματος, ἄγγελέ μου...

Ἕπεται τὸ τέλος Σ**

ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ:

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΥΠΟ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΣΟΥΛΙΕ.
ΧΗΡΑ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΥΠΟ ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΣΕΒΑΛΙΕ.
ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ ΥΠΟ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Δήξαντος ἤδη τοῦ Β' ἔτους, παρακαλοῦμεν τοὺς κκ. Συνδρομητὰς ἡμῶν, τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ ἄρξαμενον Γ' ἔτος νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των, καθότι διακόπτεται ὁριστικῶς τὸ φύλλον εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

Φύλλα προηγούμενα εὑρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖον τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων*, τιμώμενα ἀντὶ λεπτῶν **10** διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ **20** διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἀποστέλλονται δὲ εἰς τὸν αἰτήσοντα ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου.